

Poruka ljubavi i istine koja daje sigurnost

Ove godine najveći kršćanski blagdan Uskrs vjernici širom svijeta slave u kontekstu globalne ekonomske krize. Iz svakodnevnih razgovora s ljudima različitih životnih priča, uvjerenja i pozadina uviđam da postoji nešto u čemu se susreću njihova trenutačna razmišljanja i stavovi, a to je: nesigurnost u sutra. Malo je tko još uvijek siguran u ono što zna, jer izgleda da je i znanje relativno i promjenljivo te više nema vrijednost u sebi i u svojoj istinitosti. Stoga ono i nije neka sigurnost jer ovo što sam dosad naučio – sutra možda neće vrijediti. Dakako da ovdje ne mislim na različita tehnička znanja koja uvijek vrijede, poput kuhanja ili popravljavanja motora ili nekog drugog praktičnog umijeća, već mislim na ona kudikamo važnija znanja o mudrosti života: Kako živjeti, kako ljubiti, kako opraštati ili kako prihvatiti neuspjeh, kako oblikovati svoju mladost i stvoriti ili živjeti obitelj, kako odgojiti svoje dijete? To su znanja koja suvremeni svijet u kojem živimo svakodnevno preispituje i – kao da je riječ o nekim trendovima – stalno ih redefinira.

Danas izgleda da nije toliko bitno znati i usvojiti neku trajnu životnu mudrost, već je bitno trajno biti spretan u načinu kako usvojiti i prilagoditi se onom trendovskom znanju koje društvo nameće i propagira. Uzmimo za primjer pitanja o obitelji i o početku ljudskoga života. Ljudi odrasli u (kršćanskom) ozračju, u kojem su svetost obitelji i ljudskoga života neupitni, nerijetko se nalaze u velikoj dvojbi. Pred pitanjem istine upadaju u nesigurnost jer primjećuju da opća kriza svijesti i zajedništva o temeljnim stvarima ljudskog bića i društva utječe i na njih te postupno mijenjaju svoje stavove ili bježe u nezainteresiranost pod isprikom: „Mene se to ne tiče.“

Nesigurnost zahvaća i stečeni imetak. Novac i materijalna dobra sve češće nisu dostatni da bi čovjeku donijeli dovoljno sigurnosti u sutra. Novac se sve teže zarađuje i često ga nedostaje za dostojanstven život, a ono što se zaradi plod je velikih odricanja koja nisu bez loših posljedica na drugim područjima života, poput obitelji i zdravlja. To onda otvara pitanje: Isplati li se zapravo trsiti za dobro svoje i dobro bližnjih?

No dobro, pitate se, kakve sve ovo ima veze sa svetkovinom Uskrsnuća Gospodinova koju kao kršćani danas radosno slavimo? U valu nesigurnosti koja drma i svijet i čovjeka pojedinca, u ozračju straha i grča, zatvorenosti i sumnjičavosti, pesimizma i razočaranja, postoji jedna dobra vijest: Isusova tijela nema u grobu! On je uskrsnuo i izašao iz groba. Učenici ga tamo ne nalaze. Jednostavno ga nema! Površnim razmišljanjem ova nas činjenica ne pogađa previše, ali tomu je kriva naša bezdušnost, a ne stvarnost uskrsnuća Isusa Krista. Naš je problem što smo već

toliko naviknuti na riječ uskrsnuti da nam izmiče novost i dubina njezina značenja. Svladati smrt znači svladati svaki strah i svaku nesigurnost.

Vjerovati u uskrslog Krista znači vjerovati u njegovu poruku, u njegovo Evanđelje, u istinitost njegovih riječi i njegova nauka. A njegova poruka je poruka ljubavi i istine koja daje sigurnost. Prazan grob ne govori samo o Kristu kojega u njemu više nema, već i o svima nama koji vjerujemo da i mi možemo uskrsnuti iz svojih grobova straha, nesigurnosti i vječite proračunatosti koja ograničava naše talente. Sve što smo u životu postigli, svaka mudrost i znanje koje smo stekli pod svjetlom i blagoslovom Isusa Krista – nije uzaludno i besplodno, makar se ponekad čini da vodi u propast. Ne zaboravimo da je nedjeljnom uskrsnom jutru prethodila neizvjesnost i privid Isusova neuspjeha na križu te subotnja grobna tišina.

Neka nas sve blagoslovi i svojim radosnim Duhom oživi Isus Krist, raspeti i uskrsli Gospodin!

08.04.2012.

vlč. Borna Puškarić